

[Hans Rasmussen.]

at hvis der her er Villie til Stede, og hvis man overhovedet kan gaa ind paa den Betragtning, at vi her staar overfor noget, som det gælder om at faa udformet paa den bedst mulige Maade, vil det være muligt at finde en Udvej. Jeg ser i øvrigt i Doms-mændenes Tilstedeværelse i Underretterne og i deres Deltagelse i Afgørelse af Sagerne et betydningsfuldt Bidrag i Retning af at højne Rettens egen Anseelse — ogsaa Underretternes. Det staar for mig som noget ganske utvivlsomt, at dette vil gøre Parterne mere interesserede i den bedst mulige Udførelse af deres Hverv. Jeg tror, at det f. Eks. rundt omkring i Underretterne ikke vil være til nogen Skade, om der vistes Defensoratet en noget større Opmærksomhed, end jeg har Indtryk af, at det til Tider under de nugældende Forhold er Tilfældet. Jeg har ved mere end en Lejlighed faaet Indtryk af, at Defensor fører en meget tilbagetrukket Tilværelse, ikke gør ret meget ved de Sager, som det er hans Opgave at beskæftige sig med, og ofte først for Alvor viser sig i Landskabet i det Øjeblik, hele Historien er færdig, og man er naaet til det Stadium, da Honoraret for hans Gerning skal fastsættes. Men det er et lovlig sent Stadium for Defensoratet at sætte ind, det vilde være ønskeligt, om man mærkede det paa et noget tidligere Tidspunkt.

Maa jeg for øvrigt have Lov til i Forbindelse med min Omtale af Defensoratet at sige, at jeg tror, det vilde være heldigt, om man kom ind paa — jeg ser nok, det er en vanskelig Opgave — i nogen Grad at sigte den Kræds, man har at vælge imellem ved Beskikkelse af en offentlig Forsvarer. Jeg har Indtryk af, at en saadan Beskikkelse ofte finder Sted paa den Maade, at man lader det gaa efter Tur, man ser paa et Stykke Papir, paa en Fortegnelse paa Dommerkantoret: hvis Tur kan det nu være at faa denne lille Chance for at tjene et Honorar? Det er ikke nogen heldig Fremgangsmaade, og Publikum faar undertiden det Indtryk af de offentlige Forsvarere, at det ikke altid er dem, der vilde være bedst egnede til det paagældende Hverv. Det kunde vist være af Værdi, om man indskrænkede den Kræds, man har til Raadighed, og søgte at udfinde de Kræfter, som var bedst egnede til dette Hverv. Jeg tillader mig at rette en Henstilling om nærmere Overvejelse af dette Spørgsmaal under de fortsatte Forhandlinger.

I øvrigt vil jeg gerne have Lov til at sige et Par Ord om Nævningeinstitutionen.

Forholdet er jo det, at selv om Nævningeinstitutionen bevares i det Lovforslag, som her foreligger, saa stiller det sig saaledes, at Nævningeinstitutionens Virkeomraade i nogen Maade indskrænkes. Jeg kan ikke sige, at jeg føler nogen Art af Taknemmelighed over denne Ændring. Jeg har bemærket, at man til Forsvar for denne Indskrænkning henviser til den nye Straffelov og peger paa, at i Konsekvens af enkelte Bestemmelser i den nye Straffelov maa det nu være saaledes, at en Del af de Sager, der hidtil har henhørt under Nævningeinstitutionen, ikke længere kan komme til Behandling for en saadan Domstol. Men jeg har ogsaa lagt Mærke til, at den højtærede Justitsminister ved Sagens Forelæggelse her i Tinget udtalte — og det er jeg glad ved —, at man kunde jo gaa den Vej at udvide Nævningeinstitutionens Anvendelse. „Man kunde gaa den Vej“. Jeg tillader mig at understrege de Ord og vil gerne sige til den højtærede Justitsminister, at jeg og mine Meningsfæller med største Beredvillighed vil være med til at overveje Mulighederne i saa Henseende. Det staar for os saaledes, at Nævningeinstitutionen er af stor Betydning paa Retsplejens Omraade. Naar vi ser paa Nævningernes Virken i det hele, naar vi ser f. Eks. tal-mæssigt paa det, viser det sig, at Nævninger kun er anvendt i saare ringe Udstrækning. Naar vi hører, at kun 1 $\frac{1}{5}$ pCt. af Sagerne, bortset fra Politisager, er blevet behandlet for Nævningedomstole, er det i Virkeligheden, har man Lov at sige, en beskedent Anvendelse af det Element i Befolkningen, som skulde være med til at gøre Nytte som Saltet i Retsplejen. Der kunde være god Grund til, mener jeg, at overveje det, Justitsministeren i sin Forelæggelsestale antydede Muligheden af.

Nu har jeg nok lagt Mærke til, at det i visse Kredse er blevet moderne at angribe Nævningeinstitutionen; vi hører Angreb fremsat snart sagt den ene Dag efter den anden. Jeg mener nu ikke, at disse Angreb er berettigede; jeg mener, at Nævningeinstitutionen trods disse Angreb som Helhed staar ganske udmærket. Der kan vel her, som paa ethvert Omraade, hvor noget nyt institueres, begaas Fejl; der kan snubles over et eller andet. Men som Helhed taget tror jeg, man har Lov til at glæde sig over Resultaterne af Nævningeinstitutionens Virksomhed. Og jeg vilde meget beklage, om man med nogen som helst Ret skulde kunne sige det, jeg ser anført i visse Blade og hører udtalt fra visse Sider i den offentlige Diskussion, at Ministerens Forslag, saaledes som det nu fore-